

Vârșnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Veniți de vedeți

Biserica lui Isus Hristos a fost și va fi mereu o biserică misionară.

Mesajul meu este adresat, în mod deosebit, celor care nu sunt membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Voi adresa o întrebare fundamentală pe care mulți dintre dumneavoastră s-ar putea s-o aveți: „De ce sunt sfinții din zilele din urmă atât de dornici să-mi vorbească despre ce cred și să mă invite să învăț despre Biserica lor?”

Mă rog ca Spiritul Domnului să mă ajute să comunic cât mai eficient și pe dumneavoastră să înțelegeți clar răspunsul meu la această întrebare importantă.

O însărcinare divină

Ucenicii devotați ai lui Isus Hristos au fost și vor fi mereu misionari curajoși. Un misionar este un discipol al lui Hristos care depune mărturie că El este Mântuitorul și proclamă adevărurile Evangheliei Sale.

Biserica lui Isus Hristos a fost și va fi mereu o biserică misionară. Fiecare membru al Bisericii Salvatorului a acceptat obligația solemnă de a ajuta la îndeplinirea însărcinării divine dată de Domnul apostolilor Săi așa cum a fost consemnată în Noul Testament:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:19–20).

Sfinții din zilele din urmă iau în serios responsabilitatea de a propovădui tuturor oamenilor din toate națiunile despre Domnul Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată. Noi credem că aceeași Biserică întemeiată în vechime de Salvator a fost reînțelemeiată de El pe pământ în zilele din urmă. Doctrina, principiile, autoritatea preoției, rânduielile și legămintele Evangheliei Sale se găsesc astăzi în Biserica Lui.

Când vă invităm să veniți cu noi la biserică sau să învățați de la misionarii cu timp deplin, nu încercăm să vă vindem un produs. Ca membri ai Bisericii, noi nu primim premii sau puncte bonus într-o competiție spirituală. Nu suntem interesați doar de o simplă creștere numerică a Bisericii. Și, cel mai important, nu încercăm să vă constrângem să credeți în ceea ce credem noi. Noi vă invităm să auziți adevărurile restaurate ale Evangheliei lui Isus Hristos pentru ca dumneavoastră să puteți să studiați, să cugetați, să vă rugați și să aflați singuri dacă lucrurile pe care vi le împărtășim sunt adevărate.

Unii dintre dumneavoastră ar putea răspunde: „Dar eu cred deja în Isus și urmez învățăturile Sale” sau „Nu sunt sigur că Dumnezeu chiar există”. Invitațiile noastre nu sunt o încercare de a vă diminua tradiția religioasă sau experiența de viață. Aduceți tot ce știți că este adevărat, bun și demn de laudă – și puneți la încercare mesajul nostru. Așa cum Isus i-a invitat pe doi dintre ucenicii Săi spunând: „Veniți de vedeți” (Ioan 1:39), tot așa și noi vă îndemnăm să veniți și să vedeți dacă Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos îmbogățește și adaugă la ceea ce credeți deja că este adevărat.

Într-adevăr, noi simțim că avem responsabilitatea solemnă de a duce acest mesaj fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Și tocmai aceasta este ceea ce facem astăzi prin intermediul unui grup format din peste 88.000 de misionari cu timp deplin care slujesc în peste 150 de state suverane din întreaga lume. Acești bărbați și femei remarcabili îi ajută pe membrii Bisericii noastre să îndeplinească responsabilitatea individuală, desemnată în mod divin, pe care fiecare dintre noi o are, de a proclama Evanghelia nepieritoare a lui Isus Hristos (vezi D&L 68:1).

mare a turnat aproape tot unguentul din tub pe brațul rănit. Țipetele nu au revenit pentru că fratelui mai mic i-a plăcut efectul calmant al unguentului mai mult decât apreciasse efectul purificator al detergentului de vase.

Fratele mai mare s-a întors din nou la dulapul în care găsisse unguentul și a luat o cutie nouă cu pansamente sterile. Apoi, el a desfăcut cutia și a pus pansamente pe tot brațul fratelui său – de la încheietură până la cot. Acum că urgența era rezolvată și întreaga bucătărie era plină de bule de săpun, unguent și ambalaje, cei doi băieți au sărit de pe scaun zâmbind fericiți.

Ce s-a întâmplat apoi este cel mai important. Fratele rănit a adunat pansamentele rămase, a luat tubul de unguent aproape gol și s-a întors afară. El i-a căutat repede pe prietenii săi și a început să le pună unguent și pansamente pe brațe. Susan și cu mine am rămas uimiți de sinceritatea, entuziasmul și rapiditatea reacției lui.

De ce a reacționat așa acel băiețel? Vă rog să remarcați că el a vrut imediat și în mod intuitiv să le ofere prietenilor săi exact ceea ce l-a ajutat pe el când a fost rănit. Acel băiețel nu a trebuit să fie îndemnat, provocat, impulsivat sau forțat să acționeze. Dorința lui de a împărtăși era consecința firească a unei experiențe personale foarte benefice și utile.

Mulți din noi, adulți fiind, reacționăm la fel atunci când găsim un tratament sau medicament care alină durerea pe care am îndurat-o mult timp sau când primim sfaturi care ne ajută să înfruntăm cu mult curaj provocările și cu răbdare nedumeririle. Faptul de a împărtăși altor oameni lucruri care sunt extrem de importante pentru noi sau care ne-au fost utile nu este deloc ceva ieșit din comun.

Mai mult decât o datorie spirituală

Însă dorința noastră puternică de a face cunoscut acest mesaj nu este doar rezultatul unui sentiment de datorie spirituală. Mai degrabă, dorința noastră de a vă împărtăși Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos este o manifestare a importanței pe care o au aceste adevăruri pentru noi. Cred că cel mai bun mod de a explica de ce suntem atât de direcți când încercăm să vă explicăm crezurile noastre este prin intermediul unei experiențe pe care eu și soția mea am avut-o cu mulți ani în urmă cu doi dintre fiii noștri.

Într-o seară, Susan și cu mine stăteam în casa noastră lângă fereastră și ne uitam la doi dintre băieții noștri jucându-se afară. În timp ce se jucau, cel mai mic dintre cei doi băieți s-a rănit ușor într-un mic accident. Ne-am dat seama repede că nu se rănise grav și am decis să nu intervenim imediat. Am vrut să observăm situația și să vedem dacă vreuna dintre discuțiile noastre în familie despre bunătața frățească fusese asimilată. Ce s-a întâmplat apoi a fost interesant și instructiv.

Fratele mai mare l-a consolată și ajutat cu multă grijă pe fratele mai

mic să se întoarcă în casă. Susan și cu mine ne-am apropiat de bucătărie pentru a putea vedea ce urma să se întâmple în continuare și eram pregătiți să intervenim imediat dacă exista posibilitatea de a se răni mai rău sau dacă un accident grav era iminent.

Fratele mai mare a tras un scaun lângă chiuveta din bucătărie. El s-a urcat pe scaun, l-a ajutat și pe fratele lui să se urce, a dat drumul la apă și a început să toarne mult detergent de vase pe brațul zgâriat al fratelui său mai mic. El a făcut tot ce a putut pentru a curăța cu blândețe mizeria. Reacția fratelui mai mic la această procedură poate fi exprimată exact doar folosind limbajul scripturilor sfinte: „Și vor avea motiv să urle și să plângă și să geamă și să-și scrâșnească dinții” (Mosia 16:2). Și cât a urlat acel băiețel!

După ce a terminat de frecat, a uscat cu grijă brațul folosind un prosop. În cele din urmă, țipetele au încetat. Apoi, fratele mai mare s-a urcat pe teigheaua din bucătărie, a deschis un dulap și a găsit un tub nou de unguent farmaceutic. Deși zgârieturile fratelui său mai mic nu erau mari sau extinse, fratele mai

Acest tipar este evident în special în cazul lucrurilor care au importanță și consecințe spirituale deosebite. De exemplu, o relatare dintr-un volum de scripturi cunoscut sub numele de Cartea lui Mormon ne învață despre visul unui profet și conducător din vechime, pe nume Lehi. Elementul principal din visul lui Lehi este pomul vieții – o reprezentare a „dragostei lui Dumnezeu” care este „de dorit mai presus de toate lucrurile” și care este „cea mai plăcută sufletului” (1 Nefi 11:22–23; vezi, de asemenea, 1 Nefi 8:12, 15).

Lehi a explicat:

„Și s-a întâmplat că am mers și am luat din fructul acela; și am văzut că era mai dulce decât orice gustasem eu vreodată. Da, și am văzut că fructul acela era alb, mai alb decât orice alt lucru alb am văzut vreodată.

Și cum gustam din fructul acela, el îmi umplea sufletul de o bucurie foarte mare; prin urmare, am început să doresc ca și familia mea să ia din el” (1 Nefi 8:11–12; subliniere adăugată).

Cea mai mare manifestare a dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi este slujirea din viața muritoare, sacrificiul ispășitor și învierea Domnului Isus Hristos. Fructul pomului poate fi considerat un simbol al binecuvântărilor ispășirii Salvatorului.

Reacția imediată a lui Lehi, după ce a luat din fructul pomului și a avut parte de mare bucurie, a fost aceea că a avut o dorință și mai mare de a-l împărți cu membrii familiei sale și de a le sluji acestora. Astfel, întorcându-se spre Hristos, el s-a întors și către alții dând dovadă de dragoste și slujire.

O altă relatare importantă din Cartea lui Mormon descrie ce i s-a întâmplat unui bărbat pe nume Enos după ce rugăciunea lui sinceră și fierbinte a fost auzită de Dumnezeu și și-a primit răspunsul.

El a spus:

„Și sufletul meu flămânzea; și am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu și am strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare pentru sufletul meu; și cât e ziua de lungă L-am implorat; da, iar atunci când veni noaptea, eu încă îmi ridicam glasul ca să ajungă la ceruri.

Și iată a venit un glas către mine, zicând: Enos, păcatele tale îți sunt iertate, iar tu vei fi binecuvântat.

Iar eu, Enos, am știut că Dumnezeu nu putea să mintă; prin urmare, vina mea a fost ștersă.

Și am spus: Doamne, cum se face asta?

Iar El a spus către mine: Datorită credinței tale în Hristos pe care tu niciodată nu L-ai auzit sau văzut până acum... Prin urmare, du-te; credința ta te-a făcut întreg.

Acum s-a întâmplat că, *atunci când am auzit aceste cuvinte, am început să simt o dorință pentru bunăstarea fraților mei, nefiții; prin urmare,*

mi-am golit tot sufletul în fața lui Dumnezeu pentru ei” (Enos 1:4–9; subliniere adăugată).

Pe măsură ce Enos s-a întors către Domnul „cu toată inima” (2 Nefi 31:13), preocuparea sa cu privire la bunăstarea membrilor familiei sale, a prietenilor și cunoștințelor sale a crescut de asemenea.

Lección trainică pe care o învățăm din aceste două relatări se referă la cât de important este să avem parte în propriile vieți de binecuvântările ispășirii lui Isus Hristos înainte de a putea oferi slujire sinceră și adevărată, care înseamnă mult mai mult decât niște simple acțiuni mecanice. Asemenea lui Lehi, Enos și băiețelului nostru din întâmplarea pe care am relatat-o, noi, în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, am simțit chinul asociat incertitudinii spirituale și păcatului. De asemenea, am simțit curățarea, pacea în conștiință, vindecarea și reînnoirea spirituală și îndrumarea obținute doar

învățând și punând în practică principiile Evangheliei Salvatorului.

Ispășirea lui Isus Hristos oferă înălțătorul necesar pentru a fi făcuți puri și curați, unguentul calmant care să vindece rănille spirituale și să îndepărteze sentimentul de vinovăție și protecția care ne ajută să fim credincioși la bine și la rău.

Adevărul absolut există

Dumneavoastră, membri ai familiei și prieteni, care nu sunteți membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, am încercat să vă explic principalele motive pentru care noi suntem misionari.

Există adevăr absolut într-o lume care disprețuiește și respinge din ce în ce mai mult noțiunea de absolut. La un moment dat, în viitor, „orice genunchi [se va pleca]” și „orice limbă [va mărturisii] spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:10–11). Isus Hristosul este, în mod absolut, Singurul Fiul Născut al Tatălui Etern. Ca membri ai Bisericii Sale, noi depunem mărturie că El trăiește și că Biserica Sa a fost restaurată în plenitudinea ei în aceste zile din urmă.

Invitațiile pe care noi vi le facem de a învăța și a pune la încercare mesajul nostru sunt rezultatul efectelor pozitive pe care Evanghelia lui Isus Hristos le-a avut în viețile noastre. Poate că, uneori, suntem stângaci, direcți sau chiar insistenți în încercările noastre. Simpla noastră dorință este de a vă împărtăși adevărurile care au o mare valoare pentru noi.

În calitatea mea de unul dintre apostolii Domnului și cu toată puterea sufletului meu, depun mărturie despre divinitatea și realitatea Lui. Și vă invit: „Veniți de vedeți” (Ioan 1:39), în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Până ce ne vom revedea

Fie ca noi toți să cugetăm la adevărurile pe care le-am auzit și fie ca ele să ne ajute să devenim ucenici și mai cutezători.

Dragi frați și surori, am trăit două zile glorioase de mesaje inspirate. Inimile noastre au fost impresionate și credința noastră a fost întărită simțind Spiritul care a fost prezent în timpul acestor sesiuni ale conferinței. La încheiere, mulțumim Tatălui Ceresc pentru numeroasele binecuvântări pe care ni le dă.

Am fost înălțați spiritual și inspirați de muzica frumoasă care a fost interpretată în timpul sesiunilor. Rugăciunile rostite ne-au apropiat mai mult de cer.

Permiteți-mi să mulțumesc din

inimă, în numele întregii Biserici, fraților noștri care au fost eliberați în cadrul acestei conferințe. Le vom simți lipsa. Contribuția lor la lucrarea Domnului a fost enormă și va avea efect asupra generațiilor care vor veni.

Fie ca noi să ne întoarcem la casele noastre având în inimi hotărârea de a fi puțin mai buni decât am fost în trecut. Fie ca noi să fim puțin mai amabili și mai grijulii. Fie ca noi să ne întindem brațele pentru a-i ajuta nu numai pe membrii Bisericii, ci și pe aceia care nu sunt de credința noastră.

